

Arrest

nr. 300 534 van 24 januari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MA
Jacques Pasturlaan 6A
1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 20 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 augustus 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 december 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 mei 2022 dient verzoekster een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 25 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoekster ter kennis gebracht op 1 september 2023. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.05.2022 werd ingediend door :

O. (...), S. (...) (R.R.: (...)) nationaliteit: Filipijnen geboren te (...) op (...) adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom/de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij naar België kwam met een visum type C, geldig van 27.03.2017 tot 11.05.2017. Betrokkene koos er echter voor om de termijn van haar visum niet te respecteren en nestelde zich in illegaal verblijf zonder enige poging te ondernemen tot het bekomen van verblijfsrecht van langere duur, op een andere manier dan via het indienen van een asielaanvraag op 24.01.2022, bijna vijf jaar na haar beweerde binnenkomst. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 07.02.2022 met een expliciete afstand van haar aanvraag tot internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van de procedure - namelijk veertien dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar zus in België verblijft en hier over verblijfsrecht beschikt. Haar zus zou ernstig ziek geweest zijn en haar mentale stabiliteit zou enkel behouden kunnen blijven door de fysieke aanwezigheid van betrokkene. Ter staving hiervan legt ze een arbeidsongeschiktheid attest dd. 15.03.2017 van haar zus voor, waaruit blijkt dat zij arbeidsongeschikt was voor vijf dagen, van 13.03.2017 tot en met 17.03.2017, hoewel het om een verlenging gaat. We stellen echter vast dat uit dit attest niet kan blijken dat er sprake is van een chronisch medische problematiek die mantelzorg, en dus de aanwezigheid van betrokkene, vereist. Uit dit attest blijkt enkel dat haar zus in 2017 vijf dagen arbeidsongeschikt was, en dat dit een verlenging vormde van een eerdere vaststelling tot arbeidsongeschiktheid, die echter niet wordt voorgelegd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar zus legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het ' hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Het louter voorleggen van de verklaring van arbeidsongeschiktheid van haar zus, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op haar seksuele geaardheid als buitengewone omstandigheid en op haar partnerrelatie. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Er wordt geen enkel stuk voorlegt dat betrekking heeft op een eventuele partnerrelatie, evenmin blijkt dit uit de voorgelegde getuigenverklaringen. Uit de voorgelegde getuigenverklaringen blijkt wel dat betrokkene een gewaardeerd lid is van de Filipijnse kerkgemeenschap. Dit ondermijnt haar beweerde vrees voor uitsluiting en discriminatie omwille van haar geaardheid. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor die haar beweerde vrees voor uitsluiting en discriminatie staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs

te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor discriminatie en uitsluiting volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op de aanwezigheid van haar zus en haar mentale problematiek. We stellen echter vast dat betrokkene niet samenwoont met haar zus noch enig bewijs van verwantschap voorlegt. De band tussen meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu verwijst betrokkene naar de mentale problematiek in hoofde van haar zus die haar fysieke aanwezigheid hier noodzakelijk zou maken. Ter staving hiervan legt betrokkene één stuk voor, met name een arbeidsongeschiktheidsattest van haar zus dd. 15.03.2017. Uit dit attest kan op geen enkele manier afgeleid worden dat haar zus leidt aan een actuele medische problematiek die mantelzorg vereist. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als bijkomend element van afhankelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden zeven getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar de Filipijnen uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van

State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen banden meer heeft met de Filipijnen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in de Filipijnen (ze verklaart dat ze haar land van herkomst verliet in 2009) en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relatie in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij niet over de nodige financiële middelen zou beschikken om haar terugreis te bekostigen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomen genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit er in de praktijk geen sprake is van een tijdelijke terugkeer maar dat het in feite gaat om een definitieve terugkeer of in het beste geval een terugkeer van verscheidene jaren en/of maanden. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdsperiode zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020).

Betrokkene verwijst naar de informatie op de website van de FOD Buitenlandse Zaken waaruit zou blijken dat reizen naar de Filipijnen sterk afgeraden wordt. Echter, uit de actuele informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat, mits in acht name van élémentaire veiligheidsvoorzorgen, er in grote delen van de Filipijnen zonder problemen gereisd kan worden. De bewering van betrokkene dat reizen afgeraden wordt, is dan ook niet meer actueel. Bovendien dient gesteld te worden dat dit soort van adviezen niet weerhouden kan worden als een buitengewone omstandigheid aangezien ze gelden voor toeristische reizen. Ze zijn bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Filipijnse nationaliteit heeft. De sanitaire beperkingen voor reizen tussen België en de Filipijnen zijn versoepeld sinds 1 november 2022. Men moet zich binnen 72 uur voor vertrek registreren en een erkend vaccinatiebewijs voorleggen. Deze regels gelden voor buitenlanders. We benadrukken dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat zij als Filipijnse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar de Filipijnen terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen. Voor een terugkeer naar België gelden er momenteel geen maatregelen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in haar geval een buitengewone 'omstandigheid' uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 September 2020).

Betrokkene verwijst tevens naar het conflict tussen Rusland en Oekraïne waardoor het Russische luchtruim gesloten zou zijn voor Europese luchtvaartmaatschappijen. Hierdoor zou haar vlucht naar de

Filipijnen meer omgeleid worden en dus meer kosten. Ze verwijst in dit kader ook naar het neerhalen van vlucht 17 van Malaysia Airlines. Echter, betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat het conflict tussen Rusland en Oekraïne vliegtuigreizen naar de Filipijnen onveiliger en duurder gemaakt zouden hebben. Het conflict is al meer dan één jaar bezig en dagelijks landden er honderden vliegtuigen op de grootste luchthaven van de Filipijnen, met name Ninoy Aquino International Airport in Manilla en dit zonder noemenswaardige problemen. Vanuit België kan er naar de Filipijnen gereisd worden mits twee tussenstops omdat er inderdaad geen rechtstreekse vluchten zijn. Dit maakt een terugkeer echter niet bijzonder moeilijk. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat zij niet veilig per vliegtuig kan terugkeren naar de Filipijnen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een verbreking zou inhouden van al haar sociale banden. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze haar integratie en sociale banden haar dan precies verhinderen om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019)

Betrokkene wijst erop dat zij hier een appartement huur en dat een terugkeer economisch schade zou toebrengen aan de verhuurder. Dit element vormt echter geen buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Het is de eigen keuze van betrokkene en van de verhuurder geweest om een huurovereenkomst af te sluiten op een moment dat betrokkene zich in illegaal verblijf bevond. Het is dan ook de eigen keuze van de verhuurder geweest om zijn eigendom te verhuren aan iemand zonder verblijfsdocumenten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Volgens haar eigen verklaringen verblijft ze in België sinds 2017 zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van haar asielaanvraag ingediend op 24.01.2022 en dit bijna vijf jaar na haar beweerde binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten haar verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat het administratief dossier geen enkel bewijs van haar aanwezigheid bevat voor het indienen van haar asielaanvraag op 24.01.2022. Ook bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen objectieve stukken voor waaruit haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied blijkt. Ze legt enkel getuigenverklaringen voor maar dit zijn louter gesolliciteerde verklaringen, die in functie van betrokkene werden opgesteld, en die niet gepaard met gaan met objectieve bewijzen ter ondersteuning van de loutere beweringen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2017 in België zou verblijven, dat haar sociale integratie voorbeeldig zou zijn, dat er sprake zou zijn van een perfecte integratie, dat zij enorm gewaardeerd zou worden, dat zij werkwilgig zou zijn, dat zij niet ten laste zou vallen van de openbare

instellingen, dat zij over verschillende tewerkstellingsmogelijkheden zou beschikken, dat zij tewerkgesteld zou kunnen worden in een knelpuntberoep, namelijk huishoudhulp, dat zij zeven getuigenverklaringen voorlegt evenals een werkbeploofte, een huurovereenkomst en enkele foto's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 03.05.2022 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 07.02.2022 van haar asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

Ook op 25 augustus 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 1 september 2023. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Naam, voornaam: O. (...), S. (...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...) nationaliteit: Filipijnen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Bij het nemen van haar beslissing heeft de wederpartij het beginsel van artikel 9 bis en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geschonden.

Artikel 9bis bepaalt dat een aanvrager in uitzonderlijke omstandigheden een aanvraag voor een verblijfsvergunning in België kan indienen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt ondertussen: "Een ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Er moet ook aan worden herinnerd dat het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals verankerd in internationale instrumenten voor de bescherming van de mensenrechten en meer in het bijzonder artikel 8 van het EVRM, moet worden opgevat als het "recht van ieder mens om zijn affectieve, seksuele en familierelaties met respect voor zijn vrijheid, waardigheid en verantwoordelijkheid" (J.-L. RENCHON, "De Europese Conventie en de regularisatie van effectieve en familierelaties in een democratische samenleving", de interne uitvoering van het Europees Verdrag voor de Echten van de Mens, ed. Jeune barreau de Bruxelles, 1994, biz. 92).

Lid 2 van dezelfde bepaling staat inmenging in dit recht alleen toe op voorwaarde dat de inmenging wettelijk is voorgeschreven, in overeenstemming is met de in dit lid omschreven legitieme doelstellingen en noodzakelijk is in een democratische samenleving. De Raad van State verduidelijkt in zijn arrest nr. 58.969 van 1 april 1996 dat "het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven verankerd in art. 8.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens kan door de verdragsluitende staten worden ingeperkt binnen de grenzen van art. 8.2 van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen binnen het toepassingsgebied van deze paragraaf valt; dat als de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van art. 8 hierboven aangehaald, kan de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel, gegeven de omstandigheden, in feite in strijd blijken te zijn met dit artikel". (R.D.E., 1996, p. 743-744).

De Raad van State aanvaardt dat er een evenredigheid moet plaatsvinden. Immers, "(■ ■ ■)" voor de toelating of weigering van de uitzonderlijke weg die door art. 9 lid. 5 van de wet van 15 december 1980 vereist een regel van voorzichtig bestuur dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve procedure voorgeschreven door para. 2 van de bepaling, en aan de andere kant de min of meer gemakkelijke uitvoerbaarheid in het individuele geval en de nadelen die inherent zijn aan de vervulling ervan, met name de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld als zij eraan voorgelegd" (CE, nr. 58.969, van 1 april 1996, R.D.E., 1996, p. 743-744).

Het is daarom van belang dat een evenredigheidsbeginsel wordt toegepast om te onderzoeken of in het onderhavige geval de door artikel 8 EVRM beschermde rechten al dan niet worden geschonden. De Dienst Vreemdelingenzaken moet als houder van een beslissingsbevoegdheid zijn beslissing motiveren en in concrete uitleggen waarom iemand zijn meest elementaire mensenrechten worden ontnomen.

Uit de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter nergens dat er echt rekening is gehouden met de proportionaliteit.

Integendeel, het lijkt erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de verschillende elementen die de sterke band van verzoekster bewijzen en heeft haar aanvraag slechts laconiek afgewezen met het argument dat die elementen geen uitzonderlijke omstandigheden vormden, terwijl zij weliswaar ook rekening had moeten houden of haar beslissing proportioneel was.

Het beroept zich slechts op een vaste jurisprudentie van uw Raad, waarin staat dat: "overeenkomstig de vaste rechtspraak van de raad van state dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM."

Deze jurisprudentie staat er echter niet aan in de weg dat de wederpartij de verplichting heeft om daadwerkelijk te onderzoeken of er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. In casu zet de wederpartij niet uiteen hoe zij dit beginsel niet schendt met betrekking tot verzoekers gezin.

Daarnaast beroept de Dienst Vreemdelingenzaken zich op het arrest Mokrani t. Frankrijk. Frankrijk (15 juli 2003), waarin staat dat "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de la dépendance, autres que des liens affectifs normaux".

Zij heeft beëdigde verklaringen van familieleden overgelegd waaruit blijkt dat verzoekster voor haar zus noodzakelijk is omdat zij lijdt aan depressie en dat alleen de aanwezigheid van verzoekster haar in staat stelt haar gezondheidstoestand te handhaven, verzoekster heeft medische verklaringen overgelegd waaruit dit blijkt. Dit bewijst de bijkomende afhankelijkheid. Er is derhalve sprake van een kennelijke beoordelingsfout.

2de lid.

De wederpartij verzocht de verzoekende partij haar retourvliegticket te verkrijgen bij verenigingen. Door zo te handelen, staat vast dat de wederpartij de aan hem voorgelegde dossier niet had bestudeerd en slechts laconiek op het verzoek van de verzoekende partij had gereageerd.

De dienstverlening die wordt aangeboden door Caritas International, de belangrijkste organisatie voor dit soort dienstverlening, is namelijk gebaseerd op vrijwillige en definitieve terugkeer, en de verzoekende partij wenst integendeel niet definitief in haar land van herkomst te blijven, waarmee zij geen enkele band meer heeft. De verzoekende partij heeft nooit problemen met een vliegticket aangevoerd, maar wel eerder alle logistieke aspecten van de terugkeer naar een land dat zij meer dan 15 jaar geleden heeft verlaten.

Door voor te stellen een beroep te doen op Caritas International om uit te leggen dat er geen problemen zijn met terugkeer, is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken het verzoek van verzoekster en de bijzondere omstandigheden van haar geval niet in detail heeft onderzocht en gewoon een pro forma antwoord heeft gegeven. Caritas International werd systematisch gebruikt om "de faciliteiten" van vertrek naar het land van herkomst uit te leggen.

Bovendien blijft de wederpartij herhalen dat de enige verplichting van de verzoekende partij is om haar aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post van haar geboorteland en dat zij dan voor korte verblijven naar België kan terugkeren in afwachting van de goedkeuring van haar aanvraag.

Het staat dus vast dat de wederpartij niet de nodige aandacht voor details heeft getoond die haar uitgebreide beoordelingsbevoegdheid vereist, maar het is ook duidelijk dat de wederpartij er genoeg mee neemt om de aangevoerde elementen één voor één af te wijzen, en het wordt duidelijk dat haar eigen antwoorden daardoor tegenstrijdig worden. Alle in de vordering aangevoerde elementen moeten als één blok worden beschouwd en op deze wijze worden onderzocht. Want, zoals hier is aangetoond, zijn alle elementen onlosmakelijk met elkaar verbonden en door ze één voor één te weerleggen wordt het niet mogelijk om deze relaties, die integraal deel uitmaken van de uitzonderlijke omstandigheden, in overweging te nemen."

2.2 Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissingen, voert ze in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het onderzoek naar de motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden

wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om aan verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoekster wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet worden aanvaard of bewezen.

Verzoekster is het oneens met deze beoordeling. Ze stelt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de verschillende elementen die haar “sterke band” bewijzen. Waar verweerder zich beroept op de vaste rechtspraak van de Raad van State, volgens dewelke elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard daar zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, betoogt verzoekster dat dit haar niet vrijstelt van de verplichting om een onderzoek te voeren in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat deze kritiek niet gegrond is. Verweerder heeft immers uitdrukkelijk rekening gehouden met het beweerde gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar zus in België verblijft en hier over verblijfsrecht beschikt. Haar zus zou ernstig ziek geweest zijn en haar mentale stabiliteit zou enkel behouden kunnen blijven door de fysieke aanwezigheid van betrokkene. Ter staving hiervan legt ze een arbeidsongeschiktheid attest dd. 15.03.2017 van haar zus voor, waaruit blijkt dat zij arbeidsongeschikt was voor vijf dagen, van 13.03.2017 tot en met 17.03.2017, hoewel het om een verlenging gaat. We stellen echter vast dat uit dit attest niet kan blijken dat er sprake is van een chronisch medische problematiek die mantelzorg, en dus de aanwezigheid van betrokkene, vereist. Uit dit attest blijkt enkel dat haar zus in 2017 vijf dagen arbeidsongeschikt was, en dat dit een verlenging vormde van een eerdere vaststelling tot arbeidsongeschiktheid, die echter niet wordt voorgelegd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar zus legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het ' hebben van familieleden in België Fontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Het louter voorleggen van de verklaring van arbeidsongeschiktheid van haar zus, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het

recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

En ook:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op de aanwezigheid van haar zus en haar mentale problematiek. We stellen echter vast dat betrokkene niet samenwoont met haar zus noch enig bewijs van verwantschap voorlegt. De band tussen meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu verwijst betrokkene naar de mentale problematiek in hoofde van haar zus die haar fysieke aanwezigheid hier noodzakelijk zou maken. Ter staving hiervan legt betrokkene één stuk voor, met name een arbeidsongeschiktheidsattest van haar zus dd. 15.03.2017. Uit dit attest kan op geen enkele manier afgeleid worden dat haar zus leidt aan een actuele medische problematiek die mantelzorg vereist. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als bijkomend element van afhankelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden zeven getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar de Filipijnen uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad

voor *Vreemdelingenbetwistingen* het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk ontkennen dat verweerder een uitvoerig onderzoek heeft gevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Wat betreft het gezinsleven met haar vermeende zus, stelt verweerder in eerste instantie vast dat de familieband niet is aangetoond. Zelfs in de hypothese dat de verwantschapsband moet worden aangenomen, merkt verweerder op dat de band tussen meerderjarige kinderen slechts onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt wanneer het bestaan wordt aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Verzoekster heeft in haar verblijfsaanvraag aangehaald dat haar zus een psychische kwetsbaarheid heeft, waardoor zij nood heeft aan de nabijheid van verzoekster. Ter staving hiervan wordt één arbeidsongeschiktheidsattest voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeksters zus arbeidsongeschikt was van 13 maart 2017 tot en met 17 maart 2017. Hieromtrent motiveert verweerder dat, hoewel het inderdaad om een verlenging gaat, uit dit attest op zich niet blijkt dat er sprake is van een actuele, chronische medische problematiek die mantelzorg, en dus de aanwezigheid van verzoekster, vereist. Verweerder besluit dat dit element dan ook niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Verzoekster brengt hiertegen in dat zij “*beëdigde verklaringen van familieleden*” heeft overgemaakt waaruit blijkt dat zij voor haar zus noodzakelijk is omdat zij lijdt aan een depressie en dat alleen haar aanwezigheid haar zus in staat stelt haar gezondheidstoestand te handhaven. Verzoekster stelt dat ze ook medische verklaringen heeft overgemaakt waaruit dit blijkt. Volgens haar is er dan ook sprake van een bijkomende afhankelijkheidsband.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt echter dat er geen sprake is van dergelijke “*beëdigde verklaringen van familieleden*”. Verzoekster heeft bij haar verblijfsaanvraag enkele getuigenverklaringen voorgelegd die betrekking hebben op de persoon van verzoekster, doch hierin wordt met geen woord gerept over het feit dat verzoekster zorg zou dragen voor haar zieke zus. Sterker nog, uit de voorgelegde informatie blijkt geenszins dat haar zus een medische problematiek heeft. Zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, wordt daaromtrent enkel en alleen een arbeidsongeschiktheidsattest voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeksters vermeende zus vijf dagen arbeidsongeschikt was in 2017. Enig ander bewijs omtrent de medische situatie van verzoeksters zus wordt niet bij de verblijfsaanvraag gevoegd, noch overgemaakt in het kader van de huidige procedure.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, volstaat het *in casu* te herhalen dat in de bestreden beslissing correct wordt gemotiveerd dat er geen enkel bewijs van verwantschap, noch enig bewijs van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt voorgelegd.

Vervolgens betoogt verzoekster dat haar door verweerder zou zijn verzocht om haar retourticket te boeken bij ‘verenigingen’, met name Caritas International. Verzoekster stelt dat dit is gebaseerd op vrijwillige en definitieve terugkeer, terwijl ze niet definitief in haar land van herkomst wenst te blijven. Ze verklaart verder geen problemen te hebben met het bekomen van een vliegtuigticket, doch ze heeft wel problemen aangehaald omtrent de “*logistieke aspecten van de terugkeer naar een land dat zij meer dan 15 jaar geleden heeft verlaten*”.

De Raad merkt op dat ‘Caritas International’ echter nergens ter sprake komt in de eerste bestreden beslissing. Verweerder heeft in deze beslissing wel geantwoord op het argument van verzoekster dat zij niet over de nodige financiële middelen zou beschikken om de terugreis te bekostigen. Verweerder stelt in de eerste plaats dat deze bewering geenszins wordt aangetoond. Daarnaast motiveert hij dat het verzoekster vrij staat beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om de nodige steun te krijgen voor een terugreis. Niet alleen stelt verweerder dus vast dat verzoekster niet bewijst onvoldoende financiële middelen te hebben, daarenboven motiveert hij ook dat verzoekster voor het bekostigen van de terugreis beroep kan doen op IOM. Verzoeksters vaag en algemeen betoog doet hier geen afbreuk aan. Ze toont niet aan dat ze zich niet tot de IOM zou kunnen wenden.

Tenslotte dient nog te worden opgemerkt dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een element dat als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of bij gebrek aan overtuigingskracht, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in

haar aanvraag, noch in haar verzoekschrift heeft verzoekster gepreciseerd waarom de ingeroepen elementen samen genomen haar alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN